

Skov- og Naturstyrelsen vil endvidere som opfølgning af loven overveje, hvorledes ministeriet kan vejlede de kommuner, hvor det ikke fagligt er skønnet nødvendigt at gennemføre et fuldstændigt kommuneatlasarbejde, jf. ministerens besvarelse af spørgsmål 21. Styrelsen vil herved undersøge, hvordan kommunerne i den sammenfattende fysiske planlægning kan sikre de bevaringsværdige bygninger og bymiljøer især i landdistrikterne.

Det kan endelig oplyses, at det er aftalt mellem Boligministeriet og Miljø- og Energiministeriet, at der som opfølgning af lovforslaget og byfornyelsesloven i samarbejde mellem Boligministeriet og Skov- og Naturstyrelsen bl.a. skal udarbejdes standardvilkår m.v. for den støtte, der gives af bygningsforbedringsudvalgene til de bevaringsværdige bygninger, herunder udarbejdelse af vilkår, som betyder, at når der er ydet støtte til bevaringsværdier, får det offentlige samtidig påtaleret over for forfald af bygningens bevaringsværdier.

Miljø- og energiministeren har i denne forbindelse oplyst, at der vil blive taget udgangspunkt i erfaringer fra den praksis, som Statens Bygningsfredningsfond hidtil har haft ved statslig økonomisk støtte til bevaringsværdige bygninger. Herefter er det et vilkår for at modtage støtte (p.t. over 81.000 kr.), at der på ejendommen tinglyses en servitut, hvorefter ejeren forpligter sig til ikke at nedrive bygningen samt at holde denne i forsvarlig stand, herunder tæt på tag og fag. Ejeren er også forpligtet til at søge tilladelse fra Skov- og Naturstyrelsen til bygningsarbejder, hvis disse går ud over almindelig vedligeholdelse. Skov- og Naturstyrelsen har påtaleretten i forhold til servituten.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis, Det Radikale Venstres, Enhedslistens og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med det af ministeren stillede ændringsforslag.

Et mindretal inden for flertallet (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) finder, at de oplysninger, der i flere undersøgelser er blevet fremlagt om vedligeholdelseefterslæbet på flere af de fredede bygninger og navnlig på de fredede herregårde og herregårdsanlæg, burde give anledning til øget offentlig økonomisk støtte ikke mindst under hensyntagen til den

udvidelse af antallet af fredede bygninger, som må antages at blive en følge af lovforslaget. Mindretallet opfordrer miljø- og energiministeren til at optage forhandling med bl.a. erhvervsministeren, kulturministeren, fødevarministeren og boligministeren, som hver især repræsenterer interesser i bygningsbevaring, for at søge øgede offentlige bevillinger til bygningsfredningsarbejdet. Mindretallet har i den forbindelse med tilfredshed noteret sig ministerens besvarelse af spørgsmål 39 vedrørende igangsættelse af et udvalgsarbejde om Raadvad-centerets fremtid.

Et *mindretal* (Venstres, Det Konservative Folkepartis og Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Mindretallet havde store forventninger til lovforslaget, der er resultatet af de to meget omfattende rapporter »Fredede og bevaringsværdige bygninger« og »Herregårdenes bevaring«. De tre partier havde set frem til, at man med lovforslaget fik startet en proces, der på sigt kan bevare de kulturelle værdier, som Danmarks bygningsarv repræsenterer. Desværre er øget bureaukrati, længere sagsbehandling og udvanding af gældende regler hovedindholdet i lovforslaget, og kulturmiljøområdet får derfor ikke den styrkelse, som mindretallet ønsker.

Indledningsvis ønsker mindretallet at præcisere, at lovens titel burde være ændret til »Lov om bygningsfredning og bevaring af bygninger og by- og bygningsmiljøer«.

Mindretallet finder, at lovforslaget er præget af en udtalt mangel på hensyntagen til ejernes rettigheder. Ejerne nævnes stort set ikke i lovforslaget, og man ønsker tilmed at indskrænke rådgighedsretten, uden at ejerne kompenseres herfor. Balancen mellem den interesserede offentlighed på den ene side og ejerne på den anden forrykkes på den måde til væsentlig ugunst for ejerne. Blandt andet er det uacceptabelt, at man i forbindelse med nedrivning af en bevaringsværdig bygning nu skal inddrage den brede offentlighed. Hermed risikerer man at påføre ejerne store økonomiske tab, som man ikke kompenserer for. Dette er i fundamental modstrid med mindretallets opfattelse af bygningsfredningsområdet. Det er derfor også klart utilfredsstillende, at miljø- og energiministeren i sine svar til udvalget konstate-